



SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTEMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

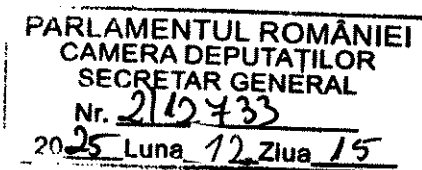
B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: departament@guv.ro

Nr. 11070/2025

11-12-2025

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobat în ședința Guvernului din data
de 5 decembrie 2025



STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Plx. 297/2025);*
2. *propunerea legislativă privind modificarea Ordonanței de urgență nr.158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, privind modificarea art.139 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal și privind abrogarea art. IV din Ordonanța de urgență 74/2021 (Bp.298/2025, Plx 468/2025);*
3. *propunerea legislativă privind sprijinirea antreprenoriatului (Bp.410/2025, Plx. 498/2025);*
4. *proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr.360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 281/2024, Plx. 553/2024);*
5. *proiectul de lege privind organizarea și funcționarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerul Afacerilor Interne (Bp. 351/2025, Plx. 485/2025);*
6. *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și pentru modificarea Legii nr. 204/2006 privind pensiile facultative (Bp. 225/2025, Plx. 441/2025).*

Totodată, vă transmitem, în copie, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la *propunerea legislativă privind completarea Ordonanței de urgență 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (Bp.462/2025) și la propunerea legislativă privind repatrierea, garantarea și protejarea rezervelor de aur ale României ca bun strategic inalienabil al națiunii române (Bp. 429/2025).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT



PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de lege privind organizarea și funcționarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerul Afacerilor Interne*, provenit dintr-o propunere legislativă inițiată de domnul deputat USR Emanuel-Dumitru Ungureanu împreună cu un grup de parlamentari USR (**Bp. 351/2025, Plx. 485/2025**)

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare abrogarea actualelor prevederi referitoare la operaționalizarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și stabilirea unui nou cadru legislativ, în contextul *Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.21/2020* și a *Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 8/2025*.

II. Observații

A. Dispoziții generale

1. Menționăm că Direcția Generală Anticorupție este o structură importantă a Ministerului Afacerilor Interne cu rol în menținerea unui nivel înalt de integritate în cadrul structurilor ministerului și combaterea corupției în funcțiile publice. Recent, *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 8 din 16 iunie 2025*, de care ministerul a luat act, a stabilit definitiv principiul conform căruia ofițerii Direcției Generale Anticorupție pot desfășura activități

de urmărire penală exclusiv în dosare care implică personalul ministerului afacerilor interne - respectiv polițiști, jandarmi și pompieri.

Pe de altă parte, la nivelul Ministerului Afacerilor Interne este în plină desfășurare procesul de conceptualizare, planificare, pregătire și lansare a unei profunde modernizări a Direcției Generale Anticorupție, în scopul eficientizării activității acestei structuri, care vizează exclusiv reorganizarea direcției în limitele competențelor clarificate de decizia Înaltei Curți, prin teritorializarea substructurilor și optimizarea managerială, eficiența utilizare a bugetului alocat și a cheltuielilor efectuate cu administrarea Direcției Generale Anticorupție și desfășurarea operațiunilor.

Obiectivul strategic urmărit este întărirea luptei anticorupție, în cadrul competențelor legale, prin gruparea resurselor și cheltuirea eficientă a bugetului.

Direcțiile de reorganizare și modernizare ale Direcției Generale Anticorupție sunt:

- teritorializarea substructurilor prin gruparea mai multor servicii județene și centre operaționale zonale;
- optimizarea bugetară, prin gruparea activităților și structurilor administrative și reducerea funcțiilor non - operaționale;
- menținerea actualului cadru de competență - nu se are în vedere extinderea atribuțiilor direcției în afara ariei definite de lege.

Cu privire la intenția de reglementare, considerăm că măsurile propuse prin inițiativa legislativă analizată, în sensul extinderii competentelor acestei structuri în instrumentarea oricăror fapte de corupție/alte fapte de natură penală, altele decât cele care implică personalul Ministerului Afacerilor Interne, în baza delegărilor procurorului de caz, ar conduce la perpetuarea unor riscuri majore la adresa integrității personalului ministerului, pe fondul orientării resurselor alocate Direcției Generale Anticorupție în acest scop, către îndeplinirea altor activități de combatere a corupției, precum și a altor fapte de natură penală.

De asemenea, un demers de natura celui supus atenției este în măsură să dea naștere și la o suprapunere de competențe cu structurile din cadrul Poliției Române care au rolul să instrumenteze cauze penale privind fapte de corupție/alte fapte de natură penală săvârșite de alte persoane decât personalul ministerului.

Pe de altă parte, contextul actual diferă de cel existent la momentul înființării acestei structuri, în prezent, inclusiv la nivel internațional, existând o preocupare tot mai accentuată pentru stabilirea și menținerea celor mai înalte standarde de integritate în special în cadrul serviciilor de aplicare a legii.

Cele mai recente rapoarte emise în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV) relevă faptul că, pentru elaborarea unui cadru legislativ

cuprinzător privind integritatea, sunt necesare eforturi pentru a consolida meritul în sectorul public pentru a crea un mediu deschis și de încredere care să încurajeze funcționarii publici să își exprime îngrijorarea și să raporteze cazurile de corupție.

Subiectul politicii anticorupție în domeniul aplicării legii a atras o atenție semnificativă inclusiv din partea GRECO – Grupul Statelor împotriva corupției în timpul celei de-a 5-a runde de evaluare, care a formulat o serie de recomandări pentru România.

Astfel, angajamentul Ministerului Afacerilor Interne și eforturile depuse până în prezent pentru implementarea acestor recomandări au evidențiat necesitatea redefinirii rolului principalilor actori existenți la nivelul ministerului pentru consolidarea integrității personalului.

Totodată, pentru consolidarea mediului de integritate la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, printre prioritățile asumate la nivelul structurii specializate pentru anul 2025 se numără inclusiv evaluarea cadrului legal și organizatoric - funcțional și implementarea măsurilor de optimizare funcțională și structurală aprobate, pentru îmbunătățirea activității de cunoaștere a domeniilor vulnerabile la corupție, adaptarea activității de prevenire și orientarea acesteia către asigurarea corespondenței dintre formarea în materie de etică și activitatea de zi cu zi a personalului din structurile ministerului și eficientizarea activității de combatere și menținerea unui nivel ridicat al exigențelor privind cultura organizațională și mediul de integritate intern.

Precizăm că toate aceste priorități necesită o alocare proporțională și judicioasă a resurselor, or prin adoptarea măsurilor propuse în inițiativa legislativă, implementarea măsurilor necesare pentru atingerea obiectivelor instituționale va fi dusă în derizoriu, activitatea organelor de poliție judiciară ale Direcției Generale Anticorupție urmând a consta, cu precădere, în desfășurarea de acte de cercetare penală în cauze penale de orice natură delegate de procuror.

Mai mult, considerăm necesară menținerea prevederilor actuale ale art.1 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.120/2005 privind operaționalizarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările ulterioare*, acestea fiind de natură să asigure limitele cadrului normativ necesar pentru îndeplinirea în mod eficient și judicios de către lucrătorii de poliție judiciară din rândul direcției a atribuțiilor specifice, exclusiv pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului ministerului.

2. Potrivit art. 1 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare* :

„Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.” De asemenea, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală: „în cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală.”, iar potrivit art. 56 alin. (3) din Codul procedură penală: „Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror: d) în cazul infracțiunilor pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție;”

Din cele de mai sus, se desprind următoarele concluzii, *de lege lata*:

a) din punct de vedere funcțional (*ratione officii*), lucrătorii de poliție judiciară din această structură specializată nu pot efectua acte de urmărire penală, ci doar acte de cercetare penală ca urmare a ordonanței de delegare dispuse de procuror în cauză;

b) după materie (*ratione materiae*), aceste acte de cercetare nu pot fi efectuate decât în cauzele referitoare la infracțiuni de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare;

c) după calitatea persoanei (*ratione personae*), competența ofițerilor Direcției Generale Anticorupție privește exclusiv infracțiunile de corupție săvârșite de personalul Ministerului Afacerilor Interne.

În concluzie, competența ofițerilor Direcției Generale Anticorupție este o competență specială, caracterizată prin exclusivitate ca urmare a triplei specializări realizate prin dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005. În acest context, menționăm că în cuprinsul Deciziei nr. 21/2020¹, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul instanței supreme a reținut că „în cauzele în care competența de efectuare a urmăririi penale este a procurorului analiza legalității administrării probelor se face prin raportare la această competență, și nu a

¹ DECIZIA nr. 21 din 7 iulie 2020

referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: "Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, Monitorul Oficial 118 din 4 februarie 2021.

organului de cercetare penală, care nu are nicio competență în efectuarea urmăririi penale.

În egală măsură, interpretarea în sensul că organele de cercetare penală ale poliției judiciare care își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Generale Anticorupție ar avea o competență exclusivă, în sens procesual, ar însemna negarea competenței atribuite exclusiv procurorului de a cerceta infracțiunile de corupție comise de orice persoane și de a nega garanțiile constituționale conferite procurorului în exercitarea funcției judiciare încredințate.

Or, efectuarea urmăririi penale de către procuror este o garanție suplimentară de egalitate și temeinicie, prin implicarea nemijlocită a procurorului în efectuarea activităților de urmărire penală, în considerarea pregătirii specifice a acestuia, care poate prelua orice dosar, în limitele stabilite de normele de competență ori poate delega, prin ordonanță, efectuarea anumitor acte de urmărire penală organelor de cercetare penală ale poliției judiciare.”

Aceste lucruri au condus la admiterea, în data de 16 iunie 2025, a recursului în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și stabilirea de către instanța supremă, prin Decizia nr. 8/2025, că: „Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, prin delegare, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent exclusiv în cauzele privind infracțiunile prevăzute de art.1 alin. (2) din OUG nr. 120/2005.”

În condițiile mai sus menționate, subliniem că, în ceea ce privește dispozițiile procesual penale vizând competența organelor de urmărire penală, Curtea Constituțională a arătat în mod constant faptul că este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului penal, implicit competența organelor de urmărire penală. Această soluție rezidă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituția României, republicată, potrivit căroră „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege”, și ale art. 129 din același act, în conformitate cu care „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.

De asemenea, în jurisprudența Curții Constituționale a României (a se vedea Decizia nr. 302/2017): „54. (...) o consecință a prevederilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, care prevăd obligativitatea respectării, în România, a Constituției, a supremației sale și a legilor, este aceea că legiuitorul trebuie să reglementeze din punct de vedere normativ atât cadrul de desfășurare a procesului penal, cât și competența organelor judiciare și modul concret de realizare a fiecărei subdiviziuni, a fiecărei etape a procesului penal. Astfel, Curtea a constatat că legiuitorul trebuie să prevadă

cu exactitate obligațiile pe care le are fiecare organ judiciar, care se impune a fi circumscrise modului concret de realizare a atribuțiilor acestora, prin stabilirea, în mod neechivoc, a operațiunilor pe care acestea le îndeplinesc în exercitarea atribuțiilor lor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragrafele 15, 16).

55. Astfel, Curtea constată că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv a normelor de competență. În acest sens, dispozițiile art. 58 din Codul de procedură penală reglementează instituția verificării competenței de către organul de urmărire penală, care este dator să își verifice competența imediat după sesizare, iar dacă constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fie să dispună de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență, fie să trimită de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.

56. Pe de altă parte, în ceea ce privește legiuitorul, principiul legalității - componentă a statului de drept - îl obligă pe acesta să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare. În acest sens, Curtea a statuat că legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, paragraful 17). ”

3. În urma analizării cuprinsului inițiativei propunerii legislative, constatăm că o serie de soluții preconizate pot pune în discuție afectarea art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa privind claritatea, precizia și previzibilitatea legii, reprezentând veritabile vicii de neconstituționalitate.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”. Astfel, cu titlu general, menționăm faptul că

mai multe norme cuprinse în prezenta propunere legislativă sunt lipsite de claritate și coerență, existând riscul unor disfuncționalități.

Cu titlu general, arătăm că instanța de contencios constituțional, în jurisprudența sa², a reținut că „*actele normative trebuie să respecte principiul legalității care impune obligația ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile. Astfel, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat. Așadar, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele ce pot rezulta dintr-un act determinat.*”.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „*legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, aceasta trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. Astfel, sunt respectate cerințele de precizie și previzibilitate atunci când destinatarul normei juridice este capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.*”³.

De asemenea, referitor la conținutul propunerii legislative menționăm faptul că sintagme precum: “*orice acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent*” [art. 7 alin. (1)], “*măsurile specifice*” [art. 8 alin. (2)], “*mijloace adecvate*” [art. 10 alin. (1), art. 29 alin. (1)], “*și din alte surse*” [art. 19 alin. (1)], “ *motive verosimile*” [art. 28, alin. (1) lit. b)], “*alte mijloace care permit imobilizarea membrilor.*” [art. 29 alin. (1)] sunt lipsite de claritate și coerență, existând riscul unor disfuncționalități.

B. Considerații punctuale

1. Referitor la art. 1 alin. (3) teza finală din inițiativa legislativă, precizăm că nu sunt clare aspectele ce urmează a fi stabilite la nivel terțiar, prin ordin al ministrului afacerilor interne, privind „*organizarea și desfășurarea activităților de prevenire a corupției și de educație pentru promovarea integrității*” și nici termenul avut în vedere pentru adoptarea ordinului sau dacă acest document urmează a se publica în Monitorul Oficial. În acest sens, atragem atenția asupra obligativității publicării ordinului în

² a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012

³ a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza Sissanis împotriva României, paragraful 66

Monitorul Oficial, conform art. 11 din *Legea nr.24/2000*⁴. Observația este valabilă și pentru art. 4 alin. (2) și (3), art. 8 alin. (2).

Totodată, sintagma „*alte activități de combatere*”, prevăzută de art. 1 alin. (2), lasă loc echivocului, din aceasta nerezultând concret tipul de activități vizate de măsura preconizată, astfel încât apreciem că era necesară revizuirea acesteia. În plus, utilizarea sintagmei “*dispute de procurorul competent*” este de natură a genera confuzii în aplicare.

Cu titlu general, precizăm că formulările de tipul „*în condițiile legii și ale celorlalte reglementări în vigoare*”, „*în condițiile prevăzute de actele normative în vigoare*” se impuneau a fi revizuite, prin indicarea concretă a prevederilor legale în vigoare la care se instituie normele de trimitere, în acord cu prevederile art. 50 din *Legea nr. 24/2000*. Potrivit exigențelor stabilite de art. 50 din *Legea nr. 24/2000*, “*Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare.*”. În acest sens, era necesară înlocuirea prevederilor ce fac trimitere la condițiile legii din cuprinsul propunerii legislative cu identificarea expresă a actelor normative vizate [a se vedea art. 1 alin.(2), art. 5 alin. (5), art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (1), art. 10, art. 11, art. 26 alin. (3)-(4), art. 27, art. 28 alin. (3)].

2. Cu privire la dispozițiile preconizate la art. 3 alin. (2) din inițiativa legislativă, opinăm că operațiunea de „*asimilare*” nu este clară sub aspectul efectelor juridice și a procedurii aplicabile.

În plus, semnalăm că prevederile alin. (2) al art. 3 conduc la majorarea cheltuielilor de personal.

3. În ceea ce privește art. 6 alin. (2) din inițiativa legislativă, pentru previzibilitatea normei, apreciem că era oportună completarea acesteia cu elemente precum condițiile și scopul pentru care Direcția Generală Anticorupție poate atrage fondurile externe.

4. Referitor la art. 7 alin. (1) din inițiativa vizată, sintagma “*indiferent de natura infracțiunii*” are valența de a permite organelor de cercetare din cadrul *Direcției Generale Anticorupție* să desfășoare activități prin depășirea competențelor, astfel cum acestea sunt trasate în cuprinsul art. 1 alin. (1) din propunere – prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului Ministerului Afacerilor Interne.

⁴ „În vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile primului-ministru, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Analizând conținutul alin. (1), se observă modificarea competenței materiale, în sensul în care aceste organe de cercetare penală vor efectua acte în privința oricărei infracțiuni, respectiv a competenței personale, în sensul în care actele de cercetare nu vor mai viza exclusiv personalul din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Dacă în privința competenței personale, abordarea legiuitorului poate fi reținută în virtutea libertății sale de apreciere cu privire la modul de reglementare a competenței organelor judiciare, în cazul modificării competenței materiale, forma propusă ridică probleme de legalitate. Potrivit acesteia, se ajunge la situația în care o structură specializată în prevenirea, descoperirea și combaterea faptelor de corupție ajunge să efectueze acte de cercetare penală cu privire la orice infracțiune, indiferent că este de corupție sau nu. Or, nu credem că această modificare este concordantă cu optica propusă de inițiatori și care este expusă pe larg în cuprinsul *Expunerii de motive*.

De aceea, apreciem că poate fi păstrată abordarea existentă în actuala reglementare în care competența materială de efectuare a unor acte de cercetare penală în ceea ce privește infracțiunile prevăzute de *Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare*.

De asemenea, mai putem constata că inițiatorul, în Capitolul VII "*Dispoziții finale*" al inițiativei legislative, nu tratează, în mod inexplicabil, și chestiunea abrogării prevederilor art. 1 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005*, lăsând, astfel, posibilitatea nașterii și în viitor a unui conflict de competență în privința organelor de cercetare penală. Pe de altă parte, singura modificare de fond și esențială a acestei propuneri pare a viza schimbarea acestei competențe, caz în care o variantă alternativă de abordare ar putea fi cea în care se operează o modificare punctuală în cuprinsul art. 1 alin. (2) din actul normativ mai sus menționat.

În ceea ce privește alin. (2) al art. 7 din propunere, lipsește claritatea sintagmei „*lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au dreptul de a obține informații, în condițiile stabilite prin instrucțiuni ale ministrului afacerilor interne*”. Precizăm că nu rezultă despre ce informații este vorba în acest caz, dacă vizează informații obținute din mijloace de supraveghere tehnică sau cercetare penală, caz în care s-ar putea ajunge la o derogare prin act administrativ de la dispoziții de nivel organic sau dacă vizează alte informații cu caracter operativ și care nu ar fi supuse unor măsuri de autorizare din partea procurorului sau judecătorului de drepturi și libertăți.

Prin urmare, se impunea respectarea art. 1 alin. (5) din *Constituție*, în componenta sa privind claritatea normei.

5. Privitor la oportunitatea promovării măsurii de la art. 9 al inițiativei legislative, din forma prezentată nu reiese proveniența fondurilor care vor fi utilizate de către Direcția Generală Anticorupție, respectiv sursa de finanțare.

6. În ceea ce privește textul propus la art. 11 din inițiativa legislativă, menționăm că face referire la îndeplinirea atribuțiilor „prevăzute de lege”, deși prezenta inițiativă legislativă privind organizarea și funcționarea Direcției Generale Anticorupție ar fi trebuit să prevadă atribuțiile și competențele legale ale direcției.

Precizăm că, în lipsa reglementării în mod clar și coerent, la nivel primar, a tuturor aspectelor ce țin de modalitatea de organizare, competențe, atribuții legale, raportul cu alte instituții publice care pot avea competență partajată în acest domeniu, precum și alte elemente esențiale ce țin de funcționarea Direcției Generale Anticorupție, reglementarea preconizată este lipsită de claritate și previzibilitate, aspect de natură să conducă la încălcarea art. 1 alin. (5) din *Constituție*.

7. Cu referire la dispozițiile preconizate pentru art. 12 din inițiativa legislativă [preluate în mod identic din conținutul art. 171 alin. (1) și (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare*], având în vedere că acestea vizează întregul personal al ministerului (dobândirea acestei calități și testarea integrității profesionale), precum și faptul că nu se corelează cu obiectul de reglementare al prezentei inițiative legislative (organizarea și funcționarea direcției anticorupție din cadrul ministerului), considerăm că normele preconizate ar fi trebuit să fie reglementate în continuare tot în cuprinsul *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2007*.

Aceeași observație o reiterăm și cu privire la art. 30 inclus în Capitolul VII al inițiativei legislative, privind abrogarea întregului art. 17¹ din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007*, măsură care ar putea genera inclusiv o lacună legislativă din perspectiva dispozițiilor alin. (3)-(5) din conținutul acestui articol, nepreluate în propunerea legislativă vizată.

Suplimentar, modalitatea preconizată în textul art. 12 mai sus menționat, anume „crearea de situații virtuale, similare celor cu care se confruntă personalul în exercitarea atribuțiilor de serviciu” de testare lasă loc echivocului, astfel încât apreciem că era oportună revizuirea.

8. În ceea ce privește textul propus pentru art. 17 din inițiativa legislativă, considerăm că este neclar din perspectiva sintagmei “zonele și locurile cu riscuri și vulnerabilități la corupție”, astfel încât apreciem că era

oportună clarificarea criteriilor în funcție de care personalul Ministerului Afacerilor Interne este selectat pentru testarea integrității profesionale.

9. Cu privire la art. 18 alin. (1) din inițiativa legislativă, considerăm că era necesară revizuirea sintagmei „*de regulă*”, întrucât din modalitatea de formulare a textului s-ar putea interpreta că persoanele care participă la realizarea testului pot desfășura și alte tipuri de activități. În măsura în care se aprecia necesitatea includerii unor excepții de la regula prevăzută la alin. (1), acestea trebuiau prevăzute în mod clar la nivelul legislației primare, având în vedere că testarea integrității profesionale a polițiștilor (personal ministerului) constituie un element esențial ce ține de raporturile de serviciu ale acestora.

Astfel cum a statuat instanța de contencios constituțional în jurisprudența⁵ sa, „*polițistul este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002.*”

10. De asemenea, se impunea clarificarea intenției de reglementare în privința normei propuse la art. 24 al inițiativei legislative, întrucât din forma prezentată nu reiese la ce se referă „*prelucrarea cu personalul din subordine a celor mai importante aspecte evidențiate în urma realizării testului*”.

În acest context, observăm că și dispozițiile Capitolului IV „*Testarea integrității profesionale*” din prezenta inițiativă legislativă au fost preluate din cuprinsul art. 17¹ din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007*.

Cu toate acestea, dispozițiile art. 17¹ alin. (3) și (4) din acest act normativ prevăd că: „*(3) în situația în care, cu ocazia testării integrității profesionale, se constată comiterea unor fapte de natură penală, Direcția Generală Anticorupție sesizează organul de urmărire penală competent, potrivit legii.*

(4) În situația în care, cu ocazia testării integrității profesionale, se constată că personalul supus testării a comis abateri de la normele legale în vigoare, altele decât cele prevăzute la alin. (3), se vor dispune măsuri administrative și/sau disciplinare, conform prevederilor legale care reglementează activitatea personalului Ministerului Afacerilor Interne.”

Analizând forma propusă, se ajunge la concluzia că Direcția Generală Anticorupție va încheia un proces-verbal de sesizare din oficiu și cu privire la o infracțiune cu privire la care competența de a efectua acte de cercetare penală nu aparține acestei structuri. Mai mult decât atât, în cuprinsul textului

⁵ Decizia nr.172/2016

se face confuzie între organul de urmărire penală competent și cel de cercetare penală competent. Prin ipoteză, Direcția Generală Anticorupție nu poate acționa ca organ de urmărire penală, ci doar ca organ de cercetare penală, competența de urmărire penală fiind una proprie, aparținând procurorului. De aceea, nu se poate vorbi de o sesizare din oficiu ca mijloc de sesizare, ci doar de o sesizare a organului de urmărire penală competent, potrivit legii, așa cum, în mod corect, vorbește *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007*. De aceea, apreciem că abordarea *de lege lata* este preferabilă.

Tot astfel, în situația prevăzută la art. 22 alin. (3) din inițiativa legislativă: „(3) în situațiile în care, în urma efectuării testului, rezultă alte situații de încălcare a sarcinilor și îndatoririlor profesionale, care nu au legătură cu activitățile specifice de testare, șeful structurii/instituției dispune măsuri în conformitate cu actele normative în vigoare.”, apreciem că formularea existentă la art. 17¹ din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007* este una preferabilă.

11. Privitor la art. 10, art. 19, art. 26 și Cap. VI din inițiativa legislativă, apreciem că era necesar să fie stabilite la nivel primar elementele privind stocarea și retenția datelor cu caracter personal, precum și accesul la diferite baze de date, astfel încât să fie respectate garanțiile privind protecția datelor cu caracter personal în sensul jurisprudenței CCR.⁶

În aceste condiții, având în vedere că bazele de date vizate cuprind date cu caracter personal, protejate prin art. 26 din *Constituție*, precizăm că era necesară completarea dispozițiilor preconizate, astfel încât să se reglementeze, la nivel primar, aspecte precum: persoanele care au acces la aceste date, durata perioadei de stocare, modalități de ștergere a datelor personale după expirarea perioadei de stocare („dreptul de a fi uitat”), garanții pentru asigurarea protecției datelor cu caracter personal, precum și orice alte aspecte care sunt considerate necesare în asigurarea respectării reglementărilor privind confidențialitatea și protecția acestor date.

Totodată, era necesar a se avea în vedere că prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează numai cu respectarea *Legii nr. 190/2018*⁷, iar procedura de prelucrare trebuie reglementată la nivelul normelor primare.

12. Întrucât, potrivit dispozițiilor art. 26 din *Legea nr. 24/2000*, la definitivarea intervenției legislative trebuie avută în vedere stabilirea soluțiilor tranzitorii atunci când noua reglementare afectează raporturi și situații juridice

⁶ A se vedea ca exemplu *Decizia Curții Constituționale a României nr. 498/2018*.

⁷ privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)

născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări, apreciem că inițiatorii trebuiau să realizeze evaluarea eventualei impact tranzitoriu al noilor măsuri propuse.

13. Apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar putea conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

Având în vedere constrângerile bugetare actuale, precizăm că inițiativa legislativă nu răspunde obiectivelor de politică fiscală.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie - Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU



Domnului deputat Sorin - Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților